

16 juni 2024 (11de zondag door het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders, goede vrienden,

Zoals jullie weten is er – vooral sinds het verschijnen van Dan Browns *Da Vinci Code* – al veel gespeculeerd geweest over de precieze aard van de relatie tussen Maria Magdalena en Jezus. Vele theorieën doen de ronde, waarbij – zoals wel vaker – de meer esoterische en meer erotische het populairst zijn. Nochtans biedt het Evangelie een eenvoudig aanknopingspunt: wanneer Maria Magdalena de Verrezen Heer herkent in de tuin, spreekt ze Hem aan als “Rabboeni”, leraar. Excuses als dit oneerbiedig overkomt, maar ze zegt niet “coach” of “yogi”, ook niet “schatje” of “konijntje”. De Jezus zoals ze die gekend had, was voor haar blijkbaar in de eerste plaats een *leraar*. Iemand die op ongeziene wijze over God kon praten, en de menselijke situatie kon stellen onder Gods licht, *sub specie Dei*.

Ook in het Evangelie van vandaag zien we Jezus optreden als leraar, als pedagoog bij uitstek. Hij zegt: laat ons het eens hebben over het Rijk Gods, dat zoals jullie weten door de profeten voorspeld is. Wat moeten we ons daarbij voorstellen? Ga het niet te ver zoeken, maar kijk om je heen, naar wat er gebeurt, naar de wereld die je kent en die je vertrouwd is. Zitten daar geen beelden in van hoe het Rijk Gods kan zijn? Gebruik je verbeeldingskracht! “Welke vergelijking kunnen wij vinden voor het Rijk

Gods en in welke gelijkenis zullen we het voorstellen?”, zo luidt zijn vraag aan de menigte toen, en aan ons nu.

Als Jezus in het Antwerpen van de eenentwintigste eeuw zou geleefd hebben, zou Hij allicht een beeld hebben gebruikt uit de haven (of, wie weet, het hebben gehad over Antwerpse handjes en een bolleke!). Maar net als zijn toehoorders kwam Hij van het platteland en dat zo'n tweeduizend jaar geleden, en verwijst Hij dus hoofdzakelijk naar beelden uit de natuur en de landbouw. Het mosterdzaadje is het allerkleinste onder de zaden, maar kan uitgroeien tot een grote boom waarin de vogels zalig rust en schaduw kunnen vinden. Anders gezegd: wat er werkelijk toe doet, wat werkelijk goed is voor de mens, begint uiterst bescheiden en kwetsbaar. Maar gekoesterd, verzorgd en besproeid, kan het enorme proporties aannemen.

In een van mijn favoriete films – tijdens het drankje na de Mis wil ik u wel toevertrouwen dewelke dat is – laat het hoofdpersonage zich op een bepaald moment ontvallen: *Rudeness is epidemic*, onbeleefdheid kan epidemische vormen aannemen. Ik geloof dat dit waar is, maar ik wil ook geloven dat het *omgekeerde* waar is. Als mensen beleefd en voorkomend zijn, goed en solidair met elkaar, voor de ander leven in plaats van alleen maar voor zichzelf, dan kan dat aanstekelijk werken. Wat begint als een klein gebaar van bekommernis, kan een maatschappelijke revolutie van medemenselijkheid in gang zetten. En daarin breekt iets aan van het Rijk Gods. Niet omdat dit kan gebouwd worden door mensenhanden, maar wél omdat wij steeds beter gaan inzien hoezeer God zijn Rijk aan ons schenken wil.

De profeet Ezechiël, die we hoorden in de eerste lezing, betoont zich net als Jezus een bekwaam docent. Om te spreken over Gods komende aanwezigheid onder de mensen gebruikt hij niet het beeld van een mosterdzaadje, maar wel van een twijg die uitgroeit tot een machtige ceder. Ezechiël gaat evenwel nog een stap verder: God kan niet enkel van iets fragiel iets sterk maken, maar wat verdord is, kan Hij weer laten bloeien. Wat dood schijnt, kan Hij weer tot leven wekken. Waar mensen worden opgericht – sociaal, geestelijk – daar breekt iets aan van het Rijk Gods. Waar uit liefde voor overledenen de hoop en het geloof worden

gekoesterd dat zij nu geborgen zijn in Gods hand, en ze eens samen met ons zullen verrijzen, daar breekt iets aan van het Rijk Gods.

Goede vrienden, de leraar heeft ons onderwezen, nu is het aan ons om het proefwerk te maken. Laat ons niet enkel speuren *om ons heen* waar Gods vrede en gerechtigheid zich nu al embryonaal aandienen, naar vergelijkingen en gelijkenissen van Gods Rijk *buiten ons*. Maar laten wij *ons eigen leven* transformeren tot zulke vergelijking en gelijkenis. God weet, dat is een monumentale opdracht. Maar Rome is niet op één dag gebouwd, wel steen voor steen. Zo kunnen wij ook het mosterdzaadje in ons langzaam laten ontkiemen tot een boom, zodat vele vogels, vele medemensen bij ons rust en schaduw zouden kunnen vinden. Amen.